

хванѣ да яде обиварены картофы, и сякашь че ядеше най-сладкѣ и най-вкуснѣ на свѣтѣ гостѣа.

Иванчо и Донка гледахѣ всичко това съ най-чувствително сърце. Братко, рече Донка задавихѣ мя сълзы. Видишь ли колко сме были коравосърдци, дѣто не му давахмы! Виждь, той не былъ чакаль нашѣтъ закускѣ за себе си, но за болнѣтъ си майкѣ, която нѣма нищичко освѣнь картофы! Ахъ Боже мой, какво ли щеше да е на мене, ако да беше майка ни болна, а че и да нѣма нищо за гозбицѣ, нищо друго освѣнь картофы! Я виждь, ты съ колко присърдце Стоепенчо помага на майкѣ си! О! азъ быхъ му харизала всичкыйтъ дѣль отъ закускѣтъ си! Че и азъ, приложи Иванчо, като бършеше сълзытъ, що бѣше поронилъ — че и азъ быхъ поклонилъ мойтъ дѣль, токо да получи тази злочеста жена единъ залгъ по-вечко, и вѣрвай че не щѣ бѣдѣ миренъ, доклѣ не направѣтъ това.

Хайде, брате, да ся махнемъ, рече